

Η Βία κατά των Γυναικών
ανασταλτικός παράγοντας για
συμμετοχή τους στην Πολιτική
και τα Κέντρα Εξουσίας, ΠΣΓ,
ΕΣΗΕΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

+ Επιτροπή Ισότητας της Βουλής + Μορφωτικό Τμήμα ΕΣΗΕΑ

Συνέδριο

29 Νοεμβρίου 2019, ΕΣΗΕΑ, Ακαδημίας 20

Η ΒΙΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΑΝΑΣΤΑΛΤΙΚΟΣ ΠΑΡΑΓΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΟΥΣ

ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ & ΣΤΑ ΚΕΝΤΡΑ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Άννα Καραμάνου

π. ευρωβουλευτής

Η βία, πάσης μορφής & απόχρωσης, κατά των γυναικών και η εχθρότητα προς την έμφυλη ισότητα, πιστεύω ότι είναι η κύρια αιτία του έμμεσου ή άμεσου αποκλεισμού του θηλυκού γένους των ανθρώπων από τα κέντρα άσκησης πολιτικής και οικονομικής εξουσίας. Στην εποχή μας συνιστά **ανοιχτό πόλεμο κατά των γυναικών!** Στόχος: Να παραμείνουμε στο ρόλο που ιστορικά μας είχε επιβληθεί από τα πατριαρχικά καθεστώτα, προκειμένου να μην τεθεί σε κίνδυνο η αρχετυπική ηγεμονική αρρενωπότητα και η εξ αποκαλύψεως πρωτοκαθεδρία τους. Γι αυτό, θερμά συγχαρητήρια στον ΠΣΓ που αναδεικνύει αυτό το θέμα, με την ευκαιρία της Παγκόσμιας Ημέρας για την εξάλειψη της βίας κατά των γυναικών.

Τα στοιχεία για τον πόλεμο κατά των γυναικών είναι πολύ αποκαλυπτικά. Ο ΟΗΕ πιστοποιεί ότι **καθημερινά 137** γυναίκες δολοφονούνται μέσα στον οικογενειακό ή φιλικό τους κύκλο. Ο ίδιος ο ΟΗΕ κάνει λόγο για **παγκόσμια μάστιγα**.

Έχουμε, δηλαδή, φτάσει στο σημείο να μιλάμε για γυναικοκτονία, κατά το «γενοκτονία»!

Στοιχεία για το 2017 μιλούν για 87.000 γυναίκες που δολοφονήθηκαν από τους πιο στενούς τους

ανθρώπους, οι περισσότερες από τον σύντροφό τους.

Σύμφωνα με την ανακοίνωση του Ελληνικού Φεμινιστικού Δικτύου για την 8^η Μάρτη, υπολογίζεται πως αυτά τα στοιχεία αποτελούν μικρό μόνο μέρος της πραγματικότητας. Πρόκειται, δηλαδή, όχι απλά για εγκλήματα μίσους με σεξιστικά ή ρατσιστικά κίνητρα, αλλά για εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας κι ως τέτοια ζητάμε να αναγνωρισθούν, αφού **από το σύνολο των ανθρωποκτονιών παγκοσμίως 8 στα 10 θύματα είναι γυναίκες** (στοιχεία του ΟΗΕ από κυβερνητικές πηγές).

Μόνο για την **1^η Οκτωβρίου 2018**, οι ανταποκριτές του παγκόσμιου δικτύου του **BBC** ανέφεραν **δολοφονίες 47 γυναικών, σε 21 διαφορετικές χώρες**. Πώς λοιπόν να μη μιλάμε για πόλεμο κατά των γυναικών?

Τον μεγαλύτερο αριθμό γυναικών που δολοφονήθηκαν από τον σύντροφό τους ή από κάποιον συγγενή τους για το 2017 κατέγραψε η Ασία με συνολικά 20.000 γυναικοκτονίες. Ακολουθεί η Αφρική με 19.000, η Βόρεια Αμερική, η Κεντρική και Ανατολική Αμερική (8.000), η Ευρώπη (3.000) και η Ωκεανία (300). Από τα 5.000 "εγκλήματα τιμής" που σημειώνονται κάθε χρόνο περίπου 1.000 αφορούν την Ινδία. Η βία κατά των γυναικών είναι εξίσου σοβαρή με τον καρκίνο αιτία θανάτου και ανικανότητας των γυναικών αναπαραγωγικής ηλικίας και κατά πολύ μεγαλύτερη από τα τροχαία ατυχήματα.

Στις εμπόλεμες ζώνες ο βιασμός γυναικών θεωρείται «πολεμικό όπλο» που τρομοκρατεί τον πληθυσμό και καταστρέφει τον κοινωνικό ιστό. Το 2014 το Ισλαμικό Κράτος πραγματοποίησε, σύμφωνα με τον ΟΗΕ, μια εκστρατεία με διαστάσεις γενοκτονίας στο βορειοδυτικό Ιράκ εις βάρος των Γιαζίντι και συνέλαβε ως σκλάβες του σεξ πολλές γυναίκες

από αυτή την μειονότητα. Περισσότερες από 6.400 Γιαζίντι υποχρεώθηκαν σε σκλαβιά.

Σε ολόκληρο τον κόσμο, σχεδόν 750 εκατομμύρια γυναίκες και κορίτσια που βρίσκονται σήμερα στη ζωή παντρεύτηκαν πριν από τα 18 τους χρόνια, ενώ 200 εκατομμύρια γυναίκες και κορίτσια έχουν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων τους. Το 71% όλων των θυμάτων εμπορίας ανθρώπων παγκοσμίως είναι γυναίκες και κορίτσια και 3 στις 4 από αυτές τις γυναίκες και τα κορίτσια υφίστανται σεξουαλική εκμετάλλευση.

Το κίνημα MeToo, κατά της σεξουαλικής κακοποίησης των γυναικών, που έκλεισε φέτος τα δύο χρόνια του, έλαβε πλανητικές διαστάσεις και άνοιξε το στόμα πολλών γυναικών που έχουν πέσει θύματα σεξουαλικής κακοποίησης. Συνέβαλε στην απελευθέρωση του λόγου και αυξήθηκαν τα καταγεγραμμένα περιστατικά σεξουαλικής βίας. Στις 5 Οκτωβρίου του 2017, οι «New York Times» αποκάλυψαν μια σειρά κατηγοριών για σεξουαλική παρενόχληση και βία που οδήγησαν στη «αποκαθήλωση» του πρώην ισχυρού άνδρα του Χόλιγουντ, Χάρβει Γουάνσταιν.

Με την ευκαιρία της Παγκόσμιας Μέρας για την εξάλειψη της βίας κατά των γυναικών, διάβασα το εξής στην ιστοσελίδα του Protagon.gr: Στο μιλανέζικο νοσοκομείο Σαν Κάρλο και με πρωτοβουλία της χειρουργού Μαρία Γκράτσια Βανταντόρι, 59 ετών, γίνεται **έκθεση με τις ακτινογραφίες γυναικών** που προσήλθαν στο νοσοκομείο με σοβαρά τραύματα. Οι ακτινογραφίες, λέει η ιατρός στη ρεπόρτερ της La Repubblica, δείχνουν την οικογενειακή βία που υφίστανται οι γυναίκες. «Εδώ είναι η καθημερινή φρίκη που αντικρίζουμε στα έκτακτα περιστατικά. Συχνά οι τραυματισμένες γυναίκες δεν έχουν τη δύναμη να πουν τι τους έχει συμβεί, αλλά τα σώματά τους και τα τραύματά τους μιλούν από μόνα τους». Η

ιατρός περιγράφει τα συνήθη: «Σπασμένα οστά σε μύτη, χέρια, πόδια, πληγές από μαχαιριές, εγκαύματα, μελανιές και άλλα σημάδια στραγγαλισμού». Αλλά και τα ασυνήθη: «Μέχρι και με ένα μαχαίρι καρφωμένο στην πλάτη της μας ήρθε μια γυναίκα».

Και τώρα άλλο ένα τρομακτικό: **50 γυναίκες κάθε εβδομάδα δολοφονούνται από σύντροφο ή πρώην σύντροφο στην Ευρωπαϊκή Ένωση.** «Είναι πραγματικά τρομακτικό, αν σκεφτεί κανείς ότι εργαζόμαστε εδώ και πολλά χρόνια γι' αυτό το θέμα. Αλλά η πραγματικότητα παραμένει, **οι αριθμοί συνεχίζουν να αυξάνονται** και αυτό είναι κάτι που ξέρουμε, διότι πολλές περιπτώσεις δεν αναφέρονται», είπε η αρμόδια Επίτροπος Έλενα Ντάλι, η οποία ήταν η πρώτη υπουργός Ισότητας στην χώρα της τη Μάλτα και σήμερα είναι η πρώτη Επίτροπος Ισότητας στην Κομισιόν. Η Επίτροπος θέλει όλα τα κράτη μέλη της ΕΕ **να επικυρώσουν τη Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης**, τη διεθνή δέσμευση για την αντιμετώπιση της βίας κατά των γυναικών. Υπάρχουν ακόμη 6 χώρες που δεν την έχουν επικυρώσει (βουλγαρία, Τσεχία, Ουγγαρία, Λετονία, Λιθουανία, Σλοβακία).

Στη χώρα μας, έπειτα από την κύρωση της Σύμβασης της Κωνσταντινούπολης υπάρχει αρκετά αξιόλογο θεσμικό πλαίσιο για την καταπολέμηση της βίας. Ωστόσο, ως γνωστόν, οι νόμοι εύκολα ψηφίζονται, αλλά δύσκολα εφαρμόζονται. Ας θυμηθούμε τις 20 δολοφονίες γυναικών των δύο τελευταίων χρόνων.

Όπως ανακοίνωσε η ΓΓΙΦ σε 18.583 ανέρχονται τα περιστατικά που έχουν δεχτεί τα Συμβουλευτικά Κέντρα της Γενικής Γραμματείας Οικογενειακής Πολιτικής και Ισότητας των Φύλων από τον Απρίλιο του 2012 μέχρι και την 21η Νοεμβρίου του 2019. Από αυτά τα 16.603

είναι περιστατικά βίας, ενώ τα 1.980 αφορούν περιστατικά πολλαπλών διακρίσεων.

Με τέτοια τρομακτικά στοιχεία, πως να τολμήσουν οι γυναίκες να διεκδικήσουν τη θέση που τους ανήκει στον δημόσιο χώρο? Ο φόβος φυλάει τα έρημα...

Μόλις λίγες μέρες πριν βρέθηκε άγρια δολοφονημένη στο διαμέρισμά της στο Σαντιάγκο η 37χρονη Χιλιανή φωτορεπόρτερ Αλμπερτίνα Μαρτίνεζ Μπούργος, που όλο αυτό το διάστημα κάλυπτε τις διαδηλώσεις των Χιλιανών εναντίον του καθεστώτος Πινιέρα. Μία από τις πολλές δολοφονίες γυναικών δημοσιογράφων και πολιτικών..

Τον Οκτώβριο του 2017 στη Μάλτα βρέθηκε νεκρή από βόμβα που είχε τοποθετηθεί κάτω από το αυτοκίνητό της κοντά στο σπίτι της η Δάφνη Καρουάνα Γκαλιζία, η δημοσιογράφος που ηγήθηκε της έρευνας των Panama Papers για τη διαφθορά, στην οποία εμπλέκεται και η σύζυγος του πρωθυπουργού Τζόζεφ Μουσκάτ. Σε ανάρτησή του στα social media, ο γιός της δημοσιογράφου μεταξύ των άλλων γράφει: «Συγγνώμη που γίνομαι ωμός, αλλά αυτό μοιάζει με πόλεμο και πρέπει να το γνωρίζετε. Αυτή δεν ήταν μια κοινή δολοφονία και δεν ήταν τραγική. Τραγικό είναι όταν κάποιος σκοτωθεί παρασυρόμενος από ένα λεωφορείο. Όταν παντού γύρω σου υπάρχει αίμα και φωτιά, αυτό είναι πόλεμος». Αυτές τις μέρες παρατηρείται ντόμινο εξελίξεων στην πολιτική σκηνή της Μάλτας, έπειτα από μαζικές διαδηλώσεις εναντίον της κυβέρνησης και του πρωθυπουργού, για τη διαλεύκανση της δολοφονίας, δύο χρόνια μετά.

Αξίζει επίσης να σταθούμε για λίγο και στη μνήμη μιας σπουδαίας πολιτικού, της Άννας Λιντ, υπουργού εξωτερικών της Σουηδίας, από τα σημαντικότερα στελέχη του Σοσιαλδημοκρατικού κόμματος, που

μαχαιρώθηκε θανάσιμα από τον Μιχ. Μιχαήλοβιτς στις 10 Σεπτεμβρίου 2003, σε κατάσταση της Στοκχόλμης. Την εποχή της επίθεσης συμμετείχε ενεργά στην εκστρατεία για την είσοδο της Σουηδίας στη ζώνη του ευρώ, καθώς και στους αγώνες για τα δικαιώματα των γυναικών, το περιβάλλον & τη διεθνή ειρήνη. Η Άννα Λιντ θεωρούνταν μία από τους βασικότερους υποψηφίους, για να διαδεχτεί τον Γκόραν Πέρσον, στην προεδρία του Σουηδικού Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος. Εν προκειμένω, θα μου πείτε ότι και ο Όλαφ Πάλμε, πρωθυπουργός της Σουηδίας, δολοφονήθηκε τον Φεβρουάριο του 1986, ενώ επέστρεφε με τη σύζυγό του από τον κινηματογράφο. Ωστόσο, η δολοφονία της Άννας εμπεριέχει και το επιπλέον στοιχείο του μισογυνισμού και της αποτροπής κατάληψης θέσης εξουσίας από γυναίκα. Γιατί οι γυναίκες, ως γνωστόν, είναι ταγμένες να υποτάσσονται στους άνδρες και «η γυνή να φοβείται τον άνδρα», όπως, ακόμη, επιτάσσουν οι γραφές...

Ακριβώς αυτό επιδιώκει η ανδροκρατία. Να μας φοβίσουν! Να μας τρομοκρατήσουν! Να μας ελέγξουν μέσω του φόβου και της βίας. Να μην έχουμε άποψη! Να είμαστε μαζάνθρωποι. Να μην αμφισβητούμε την καθεστηκυία πατριαρχική τάξη. Σε αυτό διαπρέπουν τα ακροδεξιά κόμματα. Θυμηθείτε τη ΧΑ και το πρότυπο του σκληρού, βίαιου μάτσο άνδρα που προωθούσε. Στην Ισπανία το ακροδεξιό VOX, που πήρε 15% στις τελευταίες εκλογές υποστηρίζει ότι η βία κατά των γυναικών είναι πολιτική εφεύρεση (political invention).

Έχω προσωπική εμπειρία από κατατρομοκράτηση, προσπάθεια εκφοβισμού μου και τελικώς πολιτικής εξουδετέρωσής μου, λόγω της ανοιχτής θέσης που πήρα, καθώς και των ψηφισμάτων του Ε.Κ. που προκάλεσα, για την άρση του αβάτου του Αγίου Όρους. Στην χερσόνησο του Άθω αποκλείεται δια νόμου και

επί ποινή φυλάκισης η πρόσβαση των γυναικών.
Εκεί μόνον οι άνδρες έχουν δικαιώματα.

Τι μήνυμα στέλνει αυτός ο αποκλεισμός? Τι συμβολίζει? Δεν ισοδυναμεί με τρομοκρατία των γυναικών και προσπάθεια οιονεί επιβεβαίωσης ότι οι γυναίκες είναι δημιουργήματα ενός κατώτερου θεού και πρέπει να έχουν διαφορετική μεταχείριση? Αναρωτιόμαστε ακόμη, γιατί είμαστε η τελευταία χώρα της ΕΕ στην κατάταξη για την ισότητα των φύλων? Αναρωτιόμαστε ακόμη για τα αίτια της απίστευτης, θεατής ή αθέατης, ψυχολογικής και σωματικής βίας εναντίον των γυναικών? **Δεν έχουμε ακόμη κατανοήσει ότι αίτιο και αιτιατό της έμφυλης βίας είναι η άνιση κατανομή ισχύος, δηλαδή η άνιση κατανομή της πολιτικής, οικονομικής & εκκλησιαστικής εξουσίας ανάμεσα στους άνδρες και τις γυναίκες? Άρα, η αποτελεσματικότερη πολιτική πρόληψης της βίας είναι η επίτευξη αληθινής και ουσιαστικής ισότητας των φύλων.**

Ο ιστορικός Χαράρι, στο βιβλίο του «21 μαθήματα για τον 21^ο αιώνα» μιλάει και για τον φόβο των ανδρών. Φέρνει ως παράδειγμα την ταινία *Ex machina* του 2015, όπου ένας ειδικός της T.N. ερωτεύεται ένα θηλυκό ρομπότ, το οποίο στη συνέχεια τον χειραγωγεί. Στην παραγματικότητα, λέει ο Χαράρι, «δεν πρόκειται για ταινία που μιλάει για το φόβο των ανθρώπων απέναντι στα ευφυή ρομπότ, αλλά για τον **φόβο των ανδρών απέναντι στις ευφυείς γυναίκες** και ειδικότερα για το φόβο ότι η γυναικεία απελευθέρωση μπορεί να οδηγήσει στη γυναικεία κυριαρχία. Όποτε λοιπόν βλέπετε μια ταινία στην οποία η T.N. είναι γυναίκα και ο επιστήμονας άνδρας, είναι μια ταινία για τον φεμινισμό και όχι για την κυβερνητική. Γιατί από πού κι ως πού μια T.N. έχει σεξουαλική ή έμφυλη ταυτότητα?»!

Στο καταπληκτικό βιβλίο της
Όλγας Μπακομάρου, *Ωσεί
Παρόντες*, διαβάζω, τη
συνέντευξη της Λιλής
Ζωγράφου, εν έτει 1997, που
σε κάποια στιγμή τα λέει όλα:
«Ο άντρας, σε όλα τα
κοινωνικά επίπεδα, δεν
δέχεται τη διαφοροποίηση
της γυναίκας, απόδειξη ότι
δολοφονεί. Τον βλέπουμε να
δολοφονεί τη γυναίκα που τον
εγκαταλείπει, όχι εν βρασμώ
ψυχής που θα ήταν
δικαιολογημένος, αλλά δύο
χρόνια μετά, στήνοντας
καρτέρι έξω από την πόρτα
της. Την δολοφονεί ακόμα και
μπροστά στα μάτια των
παιδιών τους, απόδειξη ότι
δεν έχει καθόλου πατρικά
αισθήματα. Την δολοφονεί εν
ψυχρώ για το γόητρό του, που
τον τρώει. Γιατί είναι ο
ηττημένος».

Στο ίδιο βιβλίο, Η Μελίνα
Μερκούρη, σε συνέντευξη τον
Δεκέμβρη 1981, μόλις που είχε
αναλάβει υπουργός
πολιτισμού, απαντάει στις
επικρίσεις και στις
επιφυλάξεις, για το αν μια
σταρ μπορεί να ανταποκριθεί
σε υπουργικά καθήκοντα:

κάθε φορά που ξεκινούσα να
κάνω κάτι, κάποιοι μου
αμφισβητούσαν ότι θα το
κάνω σωστά. Μου είπαν ότι
δεν θα κάνω καλό θέατρο. Ε,
λοιπόν είμαι πολύ καλή
ηθοποιός. Όταν έκανα
κινηματογράφο, μου είπαν ότι
δεν θα κάνω καλό
κινηματογράφο, γιατί έχω
πολύ μεγάλο στόμα. Εγώ
έκανα πολύ καλό
κινηματογράφο. Όταν άρχισα
να κάνω αντίσταση (κατά της
χούντας), είπαν ποια είναι
αυτή η κυρία που φόρεσε τα
μαύρα και κάνει την
αντιστασιακή. Εγώ όμως την
έκανα την αντίσταση. Στην
ιδιωτική μου ζωή είπαν ότι
δεν θα μπορέσω να κρατήσω
ένα δεσμό. Δόξα τω θεώ είμαι
με τον Τζούλη 25 χρόνια.
Τώρα που έγινα υπουργός
νομίζω ότι πάλι θα τα
καταφέρω. Ας ακολουθήσουν
λοιπόν οι γυναίκες, ιδιαίτερα
οι νέες, το παράδειγμα της
Μελίνας και ας αντιπαλέψουν
ένα σύστημα που τις
εχθρεύεται και τις
αποθαρρύνει.

Στην Ελλάδα, η αναγνώριση της έμφυλης
ισότητας ως αξίας per se συναντά μεγάλες

δυσκολίες, γιατί η έννοια των ατομικών δικαιωμάτων εξακολουθεί να υστερεί, έναντι της έννοιας των παραδοσιακών οικογενειακών δικαιωμάτων και αξιών, που κυριαρχούν στη βαλκανική/μεσογειακή/πατριαρχική κουλτούρα. Η παράδοση της κοινωνικά κατασκευασμένης αρρενωπότητας και θηλυκότητας, ο διαχωρισμός των φύλων και η εκδοχή της θηλυκότητας ως μειονέκτημα, ως άλλοθι και ως αιτία για την πατριαρχία, την καταπίεση και τη βία κατά των γυναικών, προβάλλουν ως το ισχυρότερο εμπόδιο στην προώθηση της ουσιαστικής ισότητας των φύλων και τη δημιουργία ενός σύγχρονου ευρωπαϊκού κράτους δικαίου. Άρα, η διαιώνιση παρωχημένων στοιχείων της κουλτούρας παρεμποδίζει τον εκσυγχρονισμό της χώρας μας και τη δικαιοσύνη των φύλων.

Απέναντι σε αυτή την αδικία, δυστυχώς, δεν αναπτύχθηκε ένα μαζικό ενωτικό φεμινιστικό κίνημα που θα κατέρριπτε τα παραδοσιακά κάστρα της πατριαρχίας, όπως εκφράζονται από τα κόμματα, τις συνδικαλιστικές οργανώσεις, την Τ.Α. και τη μονολιθικότητα της Ελληνικής Ορθόδοξης Εκκλησίας.

Ο Πολιτικός Σύνδεσμος Γυναικών αποτελεί εξαιρετικό δείγμα πλουραλιστικής φεμινιστικής οργάνωσης, που στηρίζει τη δράση της στην οικοδόμηση ευρύτερων συναινέσεων, κάτι που δεν χαρακτηρίζει το πολιτικό μας σύστημα. Χρειάζεται, με το βλέμμα στο παρόν και το μέλλον, να αναδείξουμε ένα εναλλακτικό μοντέλο πολιτικής εξουσίας, με αξιοποίηση όλων των ανθρώπινων πόρων, ισότητα και αξιοκρατία παντού. Ουσιαστικά, ενόψει και του εορτασμού των 200 χρόνων από την επανάσταση του 1821, χρειάζεται να κάνουμε ένα restart. Θα έλεγα, αφού ως χώρα δεν συμμετείχαμε στον Ευρωπαϊκό Διαφωτισμό, να ξεκινήσουμε ένα νέο Διαφωτισμό, μαζί με τις γυναίκες αυτή τη φορά. Γιατί οι διανοούμενοι

του 17^{ου} & 18^{ου} αιώνα είχαν αποκλείσει τις γυναίκες. Η Γαλλική επανάσταση, την ελευθερία την ισότητα και την αδελφότητα την εννοούσε μόνο για τους άνδρες.

Χρειαζόμαστε λοιπόν ένα νέο ξεκίνημα για την Ελλάδα, με τις γυναίκες στην πρώτη γραμμή! Προπαντός, να δούμε πώς θα αντιμετωπίσουμε ως χώρα τη μεγαλύτερη πρόκληση που έχει βιώσει το ανθρώπινο είδος, τη συγχώνευση της βιοτεχνολογίας με την τεχνολογία της πληροφορίας. Ειδικά εμείς οι γυναίκες να δούμε πώς στην εποχή των μεγάλων δεδομένων και των αλγόριθμων θα καταφέρουμε να κλείσουμε το έμφυλο χάσμα δεδομένων, αλλά και πώς θα αποτρέψουμε την υπερθέρμανση του πλανήτη.

Τέλος, επειδή η δημόσια συζήτηση για την εκλογή ΠτΔ έχει φουντώσει, καλό θα ήταν σήμερα σε αυτή την αίθουσα να ακουστεί και να σταλεί το μήνυμα πως υπάρχουν πολλές άξιες γυναίκες που θέλουν και μπορούν να αναλάβουν. Προσωπικά, θα πρότεινα έμπειρες γυναίκες πολιτικούς, με ευρωπαϊκή παιδεία, όπως η Μαριέττα Γιαννάκου και η Άννα Διαμαντοπούλου. Νομίζω πως η Ελλάδα οφείλει να μειώσει το έμφυλο χάσμα δεδομένων. Το οφείλει στις γυναίκες!!!

Άννα Καραμάνου, MSc, Ph.D

annkaramanou@gmail.com

tel. 6944302328

www.karamanou.gr